

[Per Hækkerup.]

vanskeligt at se, hvordan det kunne føre til forøget opsparing. Ja men hvis der sker en formuedannelse og denne formuedannelse bindes, kan jeg ikke se andet, end at det er ensbetydende med, at den samlede opsparing bliver forøget, fremfor hvis denne formuedannelse får lov til at gå ud og sætte sig i forbrug, og jeg synes da, økonomiministeren burde være henrykt over, at der kommer positive forslag om, hvorledes man kan forøge nettoopsparingen i Danmark, i stedet for at komme med en lidt vrissen bemærkning om, at det betyder såmænd ikke noget.

Hvis økonomiministeren ikke forstår, at han er nødt til, hvis han skal klare landets økonomi — hvad han altså ikke har kunnet hidtil — at samle små stykker op og forme det til en samlet politik, så er jeg bange for — ja, jeg er ikke bange, for nu sker det vel næppe — men ellers ville jeg være bange for, at ministeren ikke ville være i stand til at klare løsningen af landets økonomiske problemer. Jeg vil altså anbefale både økonomiministeren og statsministeren at studere lidt nøjere, hvad det er, der ligger af forslag på bordet.

Økonomiministeren gjorde nogle bemærkninger om fordelingen af investeringerne. De tal, jeg har set, på, hvordan investeringerne fordeler sig på de forskellige erhvervsområder, svarer ikke til de tal, økonomiministeren nævnedes, men de tal, økonomiministeren nævnedes, var jo meget runde med hensyn til deres omfang, og jeg er overbevist om, at hvad enten vi synes, det er behageligt eller ikke behageligt, bliver vi nødt til at dykke ned i disse tal.

Den investernig, der f. eks. foregår i servicefagene, er ganske betragtelig, og den er sikkert også ganske hensigtsmæssig ud fra et almindeligt forbrugersynspunkt, men har vi ikke råd til det, er det et af de områder, man kan skære ned på.

Vi har den overbevisning i socialdemokratiet — og vi mener, de boligsagkyndige er enige med os — at hvis man i stedet for den mærkelige bevægelighed, der har været i

boligpolitikken og boligbyggeriet, op og ned, havde et mere regelmæssig jævnt stigende byggeri, så ville dette byggeri blive ganske betragteligt billigere, og så ville kapitalkravene til byggeriet blive tilsvarende billigere. Jeg har hørt byggesagkyndige sige, at hvis man kunne få denne rolige byggerytme i stedet for det meget svingende byggeri, vi har haft, ville byggeomkostningerne kunne reduceres med 15-20 pct., og det ville dog immervæk være et ganske betragteligt investeringsbeløb, der herved ville kunne overføres til eksportindustri og importkonkurrerende industri.

Men vi møder ikke med et færdigt, detaljeret program — ikke engang det radikale venstre møder med et færdigt, detaljeret program — på disse områder, og vi har ikke knyttet tal til, men vi siger: lad os tale om dette her, for man kommer ikke uden om, at det er den vej, vi skal gå; så kan man bruge nok så kraftige og stærke ord om, at man her kun står over for nogle småting. Hvis man havde benyttet sig af vort tilbud om samarbejde om en økonomisk politik, som vi har gentaget det atter og atter, hvis man var kommet os i møde på dette punkt, ville vi ikke have stået i de vanskeligheder, vi står i i dag.

Det kan ikke hjælpe at tro på, at det klares med gammeldags liberalistiske metoder. Det kan ikke hjælpe at tro på — jeg tror, det var hr. Hans Kjær, der hyldede dem — de private, eller hvad vi nu skal kalde det, de frie kræfters spil; det tror vi ikke løser problemerne, og de har jo hidtil ikke løst dem.

Hvorfor taler det radikale venstre om, at der skal styring og planlægning til, hvorfor taler venstre om, at der skal styring og planlægning til? Selvfølgelig fordi man har gjort den erfaring, at det klares ikke bare ved at overlade det til markedskræfternes frie spil. Vi mener ikke, markedskræfterne skal sættes ud af funktion; vi mener, markedskræfterne langt hen er en hensigtsmæssig metode at arbejde med, men det skal være inden for rammerne af en samlet planlægning af landets økonomi og fordeling af